

[Undervisningsministeren.]

det er med glæde, jeg konstaterer, at det gik igennem alle de indlæg, der har været her i dag.

Else-Merete Ross: Justitsministeren sagde, at forsorgsselskabet vil hjælpe indsatte narkotika- og andre fanger til en stilling efter løsladelsen. Ja, men vil forsorgsselskabet have mulighed for at finde disse stillinger inden for den offentlige sektor? Det var det, jeg gerne ville have at vide. Kan f. eks. en ung, der har fået en hashdom, fortsætte en påbegyndt seminarieuddannelse og senere få mulighed for ansættelse ved skolevæsenet? Det, som jeg synes er det værste ved at sætte folk i fængsel, er, at de bagefter har så frygtelig svært ved at blive indpasset i samfundet igen.

Morten Lange: Jeg vil nødig lægge mig ud med statsministeren, som jo i og for sig udtalte sig meget besindigt i denne sag, men dog gøre ham opmærksom på, at hans argumentation i spørgsmålet om cannabisprodukternes eventuelle frigivelse nok var lidt forkortet, kortere end rimeligt er.

Jeg forstod på statsministeren, at han mente, der var noget i, at hash nok var kommet for at blive — i hvert fald i nogen tid, som han forsigtigt sagde — og at han ikke i denne ene årsag fandt nogen anledning til frigivelse eller dog ikke tilstrækkelig anledning. Dette ville selvfølgelig være en fuldstændig korrekt påstand, men jeg tror, man finder en række andre ting, som går ind i billedet, som gør, at diskussionen er mere indviklet. Det vil statsministeren sikkert også efter nærmere overvejelse give mig ret i. Der kommer jo spørgsmålet ind om, hvorledes den dobbelte belastning ved dels at være forbruger af et eller andet stof og samtidig være kriminaliseret, virker, og det er altså min fornemmelse, at det er samspillet mellem disse to ting, som gør, at det problem, som ligger foran os, nøjere må afvejes.

Jeg udtalte mig i mit første indlæg noget mere detaljeret om, hvad jeg mente, og det kan jeg fastholde efter det, der er sagt siden da. Jeg vil altså blot over for statsministerens argumentation gøre opmærksom på, at det ikke blot drejer sig om, at vi skal indrette os efter, at nu kan det godt ske, at den

her sag bliver her i nogen tid. Vi har selv bygget nogle komplikationer op.

Kjær Rasmussen: Ja, jeg må jo nok som eneste repræsentant for afvigerne komme med et par bemærkninger.

Hr. Langkilde har en tro på oplysning. Jeg tror, hr. Langkilde skal være klar over, at de unge for længst har mistet tilliden til den oplysning, dette samfund giver. Jeg var inde på i mit første indlæg, at dette samfund gennem sin misinformation, pressehetz osv., allerede har forskertset ungdommens tillid. Hr. Langkilde siger ikke, at der er forskel på brugere og misbrugere, i hvert tilfælde blev det ikke så klart udtrykt, at jeg var i stand til at opfatte det, men det er jo meget sigende, at den konservative ordfører netop opholder sig ved, at fællesskabet er truet. Jeg tror, hr. Langkilde og hans partifæller må forstå, at brugen af cannabisprodukter netop er et integrerende led i revolten mod dette samfund og dets indretning.

Endelig hr. Ib Thyregod, som konstaterer, at indenrigsministeren vil have oprettet lokale komiteer. Dette er i og for sig en anden side af samme sag. Jeg kan ikke frigøre mig for en tanke om, at de unge overhovedet ingen tillid har til de oplysninger, som kommer fra den kant. Dertil har man i alt for høj grad overdimensioneret narkotikaproblemet allerede på nuværende tidspunkt. I øvrigt kunne jeg godt tænke mig, at hr. Ib Thyregod lidt klarere ville skelne mellem brugere og misbrugere.

Men så er der noget, som det ligger mig meget på sinde at få sagt. Hr. Ib Thyregod og for øvrigt også andre ordførere drager skolerne ind i billedet, disse i forvejen allerede overlæssede skoler. Her skal man advare mod trafikens farer, mod seksuallivets farer, mod rygningens farer og alkoholens farer, og nu altså også mod narkofaren. Man må stille sig selv spørgsmålet: hvad er det egentlig for en slags samfund, vi har, siden skolen efterhånden skal bruge en stor del af sin tid på at advare børnene mod det samfund, de engang skal ud i? Det er ikke lærernes opgave at honorere de krav, man altid er parat til at vælte over på dem. Det fører mig frem til nogle overvejelser af, om man i virkeligheden ikke